

Ἴδού τί δύναται παραπλεύρως τοῦ ὀνόματός της νά γραφῆ καί κάτω-
θεν τῆς εἰκόνος της — τῆς πολὺ ἀδικούσης τὴν γλυκεῖαν καί συμπαθῆ
μορφὴν της — καὶ ἦν εἰκόνα οὐχὶ ἐκ ματαιοδοξίας, ἀλλ' ἐν στιγμῇ ἐνθου-
σιασμοῦ εἰς τὸ φιλολογικὸν ἡμῶν ἔργον, ἐκπνεύουσα ἐζήτησε νὰ παρα-
τεθῆ ἐδῶ, καὶ παρατίθεται ὄχι εἰκὼν, ἀλλὰ γραμμικὴ ἀπλοῦ σχεδίου. Τί
χρησιμεύει ἡ εἰκὼν, ὅταν ἔχωμεν ἐν μαυσωλεῖον αἰσθημάτων! . . .

Ἦδη κοιμᾶται καὶ αὐτὴ πλησίον, ἄλλης ἀδελφῆς προαπεθανούσης εἰς
ἡλικίαν εἰκοσιν ἐτῶν. Ὡς ἔτη, τὰ ὁποῖα κοσμεῖτε τὴν ζωὴν, ἀλλὰ καὶ
τοὺς τάφους!

Εἰς τὴν μητέρα . . .

Ἑλένη — Ἑλευθερία Διομ. Τρακάκη

Δύο λουλουδάκια χαρωπὰ στολίζανε τὴν πλάσι
ἀδελφωμένα μυρωδιὰς στὸν ἄνεμο χαρίζουν,
καὶ πρὶν ἢ γῆ ἢ μάνα τους νὰ τὰ χαρῆ προφάση,
φυσᾷ βορρῖας τὰ πέρνει.

Κ' ἐκεῖνη τὰ θρηνεῖ.

Δυὸ ἀηδόνια εὐθυμα στὸ δάσος τριγυρίζουν
ψάλλουν τῇ χάρι τῆς ζωῆς· κ' ἡ μάνα τους παρέχει
τὰ καμαρώνει. Μ' ἄξαφνα μὲ τρόμο φτερουγίζουν
πετᾷ ἀητός τὰ πέρνει.

Κ' ἐκεῖνη τὰ θρηνεῖ.

Δροσιᾶς δυὸ στάλας λάμπουνε στὰ φύλλα μιᾶς δαφνοῦλας
ποῦ χαίρεται ἐπερήφανη γιὰ δυὸ τέτοια στολίδια,
ἀλλὰ ὁ ἥλιος ἄσπλαγγος στῆς δάφνης τῆς μανοῦλας
τοὺς ὀδυρμούς· τῆς πέρνει.

Κ' ἐκεῖνη τῆς θρηνεῖ

Στολίδια δυὸ, τὰ λέγανε Ἑλένη, Ἑλευθερία,
δυὸ κόραις ἑκαμύρωνες καὶ σύ, γιομάτες χάρες,
Ἄσπλαγγη μοῖρα ζήλεψε τὴν τόση σ' εὐτυχία,
Ὁ χάρος σοῦ τῆς πέρνει.

Κ' ὁ κόσμος τῆς θρηνεῖ.

Ἡ γῆ καὶ ἄλλα λουλουδά αὔριο θὰ νὰ θρέψῃ,
ἀηδόνια κ' ἄλλα θὰ φανοῦν νὰ ψάλλουνε τῇ φύτι,
καὶ λὲς γιὰ δυὸ σταλαῖς δροσιᾶ ἢ νύκτα νὰ στερέψῃ;
Μὰ σύ δόλια μανοῦλα :

Θὰ ζῆς γιὰ νὰ θρηνῆς.

Δ . . .

